

Publicerad 2008-08-07 12:01 av Sara Olsso

Ömhetens katakomber

- Det enda som är omöjligt är att andas jordens förgiftade luft på månen.

sa mannen till kvinnan
som försökte tänka om

- Och om du skulle våga blanda det där leendet med vad verkligheten tänker ge dig, kommer även du klara dig.

sa kvinnan sorgset tillbaka

Tystnaden vilade inte längre i luften mellan dem, utan var istället till explosionsgränsen full av splittrat hopp om Återvunnen kärlek och en plågsamt skrikande vägran om att någonsin Ge Upp.

- Det enda som är omöjligt är att andas...

fortsatte han febrilt, men blev avbruten

- Jag vet. Frågan är väl bara Hur stark viljan måste vara för att göra det
omöjliga Möjligt

han försökte svara, men blev golvad av hennes tunga blick

- Min vilja var stor. Ibland störst. Men den lämnade mig här. Och nu är jag fångad av bitterheten framför den lockande friheten. Fastknuten med gamla vinrankor, prydda med vackert gulnande löv.

han tog hennes hand

Omfamnade försiktigt de varma fingrarna och dess trasiga naglar, letade efter modet och andetaget för att åter våga möta hennes blick.

- Om du vill kan jag hjälpa dig...

sa han och fann hennes ögon

- Jag kan kapa alla de förtvinade rötter som håller dig kvar.

fortsatte han med tunnare och darrigare röst än någonsin

- Men glöm inte. Min älskade. Att det finns rum utan väggar och himlar utan tak. Skapade endast för dig.

Här inne.

och pekade på sitt bultande bröst...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sara Olsson med Poeter.se id #24218 innehar upphovsrätten